

Arrest

nr. 102 328 van 3 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER loco advocaat T. DECALUWE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine een Pashtoun te zijn. U werd bijna 17 jaar geleden geboren in het dorp Trilai, district Chaparhar, provincie Nangarhar. Daar woonde u met uw vader, moeder, zus en twee broers. Uw vader bezat een kruidenierswinkel achter jullie huis. U hielp mee in de winkel. Aan het begin van de schoolvakantie vertelde uw vader dat de taliban bij hem wapens kwamen stockeren. Hij zei dat hij dit deed onder dwang en dat hij dus geen keuze had. U moest hem hierbij helpen. Twee à drie dagen later moest u een eerste keer de taliban helpen met het verbergen van hun wapens. Vanaf dan kwamen de taliban verschillende keren langs tot drie à vier maanden later – op een vrijdagochtend in het begin van de zomer – de buitenlandse troepen jullie winkel binnenvielen nadat iemand jullie had aangegeven. Op het moment dat u de winkel verliet kwamen de soldaten net de winkel binnen. U ging terug naar huis en waarschuwde uw vader. Daarop nam hij snel wat geld en samen vluchtten jullie naar Jalalabad. Van daar zouden jullie beiden

Afghanistan verlaten, maar de smokkelaar splitste jullie op. Sindsdien hebt u niets meer van uw vader vernomen. Eén week na jullie vertrek uit het dorp ging uw moeder naar Jalalabad. Daar bleef ze twee weken bij oude dorpsgenoten. Twee weken later keerde ze terug naar Trilai. Op één augustus 2011 kwam u aan in België en een dag later diende u uw asielaanvraag in. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas diende u een bevestigingsbrief van de dorpsoudsten in.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming – artikel 48/4, § 2 – van de [V]reemdelingenwet. Allereerst dient er opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de inval van de buitenlandse troepen in de winkel en jullie ontsnapping volstrekt onmogelijk zijn. Zo is het absoluut onwaarschijnlijk dat u zomaar de winkel zou kunnen uitwandelen op het moment dat de buitenlandse troepen net een inval uitvoeren (CGVS vragen 85-87). Gezien de context die u schetst, de situatie in Afghanistan en de gangbare procedures in zulke zaken, is het compleet ongeloofwaardig dat zij u zomaar zouden laten wegwandelen. De winkel zou immers getipt zijn als opslagplaats van talibanwapens. In dat opzicht kan er verondersteld worden dat de soldaten de omgeving zouden afzetten en iedereen zouden aanhouden die de winkel uitkomt. Die personen kunnen immers betrokken zijn bij de opslag van die wapens. Dat u dus ongestoord kon ontkomen, is niet aannemelijk. Verder is het evenmin aannemelijk dat niemand van die soldaten nadien naar jullie huis kwam: daar jullie winkel getipt werd als opslagplaats van wapens voor de taliban, moeten de buitenlandse troepen ook wel geweten hebben [of] [t]e weten kunnen komen aan wie deze winkel toebehoorde (CGVS vragen 83-84). Bovendien bevond die winkel zich achter jullie huis (CGVS vraag 29). Dat zij niet naar jullie huis kwamen voor, tijdens of na de inval, indien ze werkelijk dachten dat er een wapendepot kon zijn, is daarom niet geloofwaardig (CGVS vragen 52, 93, 95). De combinatie van deze elementen zorgt ervoor dat er aan uw asielmotieven geen enkel geloof meer gehecht kan worden. Bovendien is het hoogst opmerkelijk dat uw vader uw hulp zou inroepen bij het opslaan van de wapens terwijl hij dit zelf onder dwang moest doen (CGVS vragen 71-75, 78-79). Hij wist dat dit gevaarlijk was. Daarom is het des te opvallend dat hij u toch bij deze – illegale – praktijken betrok. Op die manier zou hij ook uw leven in gevaar brengen. Deze manier van handelen is niet wat men van een vader die zich in zo'n precarie situatie bevindt, zou verwachten. Hierdoor kan er nog meer getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas – de gedwongen wapenopslag en daaropvolgende inval van buitenlandse militairen – geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Het door u voorgelegde document kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Die brief werd geschreven door ouderen van uw dorp waardoor dit document niet beschouwd kan worden als een objectief bewijsstuk [aangezien het] te uwen behoeve werd opgesteld. De herkomst van dergelijke documenten kan bovendien onmogelijk achterhaald worden. Deze handgeschreven brief kan door [om het even] wie, [om het even] waar geschreven worden. Daarnaast blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat zulke documenten gemakkelijk aangekocht of via corruptie verkregen kunnen worden. U legt ook geen enkel begin van bewijs voor aangaande uw identiteit, u zou immers nooit over een 'taskara' hebben beschikt (CGVS vraag 5). Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. Alhoewel u verklaart woonachtig te zijn geweest in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar, kan er op basis van uw verklaringen worden geconcludeerd dat u over een veilig onderkomen in Jalalabad kan beschikken, de hoofdstad van uw provincie van herkomst, d[ie] quasi grenst aan uw district van herkomst. De stad Jalalabad is voor u ook niet vreemd. Net voor uw vertrek uit Afghanistan trok u er met uw vader naartoe en konden jullie er een week verblijven tot wanneer jullie reis was geregeld (CGVS vraag 89-90). Nog net voor uw vertrek zou ook uw moeder vanuit Chaparhar naar Jalalabad zijn gekomen, namen jullie afscheid van elkaar en vond zij er volgens u een onderkomen bij vroegere dorpsgenoten (CGVS, p. 2 en vragen 31-33, 41-42). Volgens uw verklaringen zijn het mensen die jullie goed kennen en kon uw moeder daar opvang genieten. De vraag dringt zich dan op waarom u niet naar Jalalabad-stad zou kunnen terugkeren waar u via jullie vroegere vrienden/dorpelingen opnieuw contact kan leggen met uw moeder, broertjes en zusje. U stelt weliswaar dat uw moeder na enkele weken terugkeerde vanuit Jalalabad naar Chaparhar maar bij deze terugkeer dient toch enig voorbehoud te worden gemaakt. Indien jullie werkelijk oordeelden dat jullie

situatie in Chaparhar niet veilig was, te wijten aan de [t]alibanaanwezigheid aldaar – de reden ook waarom uw moeder jullie naar Jalalabad volgde –, is het wel zeer bedenkelijk dat uw moeder vanuit een ‘veilige’ omgeving naar een onveilige regio zou zijn teruggekeerd. Temeer [daar] u in de vragenlijst van de DVZ uitdrukkelijk stelt dat uw moeder jullie huis in het dorp heeft verkocht, wat dus aangeeft dat zij zelf ook zinnens was niet langer op die plaats te blijven maar haar toekomst elders wou uitbouwen (vragenlijst DVZ, vraag 13bis). Aangezien zij jullie vervoegde in Jalalabad, daar opvang genoot en haar zaken intussen in het dorp in handen kon geven van de buurman, is het totaal niet plausibel dat zij naar Chaparhar zou zijn teruggekeerd. Al deze elementen in acht genomen is het veel plausibeler dat zij in Jalalabad zou zijn gebleven. De enige reden die u zelf aanhaalt om niet in Jalalabad te kunnen leven is het feit dat jullie géén geld hebben hiervoor (CGVS 99-100). Nochtans beschikten uw ouders in Chaparhar over graan- en groentevelden én over een winkel. Een buurman zou zelfs de winkel in Chaparhar openhouden en uw moeder – bij wijze van loon – een deel van de winst op geregelde tijdstippen uitkeren. Dit alles geeft aan dat jullie vrij welstellend zijn en over een vaste bron van inkomsten beschikken. Zelfs toen uw moeder in Jalalabad vertoefde – in zoverre zij daar zelfs momenteel nog verblijft – werden deze zaken verder geregeld door de buurman en zag zij zich dus verzekerd van een inkomen. Er mag aldus worden aangenomen dat u samen met uw moeder, in een levendige stad zoals Jalalabad, niet zo ver [van] uw thuishaven, een nieuw onderkomen kan vinden, en jullie leven er verder kunnen opbouwen. Jalalabad-stad is voor u niet vreemd, is praktisch bereikbaar, en – rekening houdend met bovenstaande vaststellingen – kan er geen sprake zijn van een vrees voor vervolging. Jullie beschikken er over goede contacten en [u] heeft er aldus een sociaal – meer dan waarschijnlijk zelfs familiaal – opvangnet. Aangezien jullie dorpsgenoten eerder al zeer behulpzaam waren, is er geen enkele reden om aan te nemen waarom zij u en uw moeder niet opnieuw zouden willen helpen. De stad Jalalabad is voor u veilig en toegankelijk waardoor u er beschikt over een intern vluchtalternatief. Dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld. Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB “Afghanistan – Veiligheidssituatie Jalalabad” dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang [van] het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en [A]sielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker vraagt in hoofddeorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor bijkomend onderzoek.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel en de motiveringsplicht schendt.

Verzoeker stelt dat het niet redelijk is van de commissaris-generaal om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Het is niet omdat de gebeurtenissen volgens de commissaris-generaal onwaarschijnlijk zijn dat ze ook onmogelijk zijn. Bovendien blijkt volgens verzoeker uit het gehoorverslag dat hij een doorleefd relaas kon geven van de gebeurtenissen in zijn land.

Volgens verzoeker is het ook niet redelijk van de commissaris-generaal om de brief zomaar naast zich neer te leggen door te stellen dat deze gemakkelijk kan worden aangekocht.

Verder stelt verzoeker dat de commissaris-generaal impliciet erkent dat verzoeker afkomstig is uit het district Chaparhar en dat dit district onveilig is.

Verzoeker meent ook dat hij niet over een vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hij wijst erop dat hij maar één week in Jalalabad was en zijn moeder maar twee weken en enkel om hem en zijn vader te vinden. Hij stelt dat de dorpsgenoten bij wie zijn moeder verbleef niet wilden dat ze veel langer bleef en dat hij nooit verklaard heeft dat zijn moeder haar huis heeft verkocht. Hij stelt ook dat zijn moeder geen inkomsten meer heeft als zij naar Jalalabad verhuist en dat haar huidige inkomsten niet volstaan om in Jalalabad een nieuw bestaan op te bouwen. Verzoeker stelt ook dat Jalalabad niet veilig is. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt immers dat er in Jalalabad geregeld incidenten zijn.

Tot slot stelt verzoeker dat hij een groot risico loopt om in de handen van de taliban te vallen omdat hij minderjarig is en in Jalalabad zonder ouders of in elk geval zonder vader zou moeten leven.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling. De Raad hecht immers geen geloof aan verzoekers asielrelaas.

De Raad sluit zich volledig aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat het absoluut onwaarschijnlijk is dat verzoeker zomaar de winkel zou kunnen uitwandelen op het moment dat de buitenlandse troepen net een inval uitvoeren, dat het evenmin aannemelijk is dat niemand van die soldaten nadien naar zijn huis kwam en dat het hoogst opmerkelijk is dat verzoekers vader zijn hulp zou inroepen bij het opslaan van de wapens en op die manier ook verzoekers leven in gevaar zou brengen.

De Raad sluit zich ook aan bij het oordeel van de commissaris-generaal dat de brief van de dorpsouderen niet als een objectief bewijsstuk kan worden beschouwd, aangezien deze voor verzoeker werd opgesteld, de herkomst ervan onmogelijk kan worden achterhaald en de brief door eender wie en eender waar kan zijn geschreven.

Om deze redenen hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verder stelt de Raad vast dat essentiële elementen ontbreken om te kunnen oordelen of verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad kan zich echter niet aansluiten bij het besluit van de commissaris-generaal dat op basis van verzoekers verklaringen kan worden geconcludeerd dat hij over een veilig onderkomen in de stad Jalalabad kan beschikken.

De Raad stelt vast dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich niet verzet tegen de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief in Afghanistan (EHRM 13 oktober 2011, Hussein/Zweden, § 96 en § 97). Het Hof verwijst hiervoor naar de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan”* van 17 december 2010 die een vestigingsalternatief verbinden aan de aanwezigheid van de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden. Nog volgens het UNHCR vervalt de nood aan traditionele beschermingsmechanismen voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken. Het Hof besluit dan ook dat een vestigingsalternatief in deze gevallen mogelijk is op voorwaarde dat men deze gebieden veilig kan bereiken, deze toegankelijk zijn en men er zich kan vestigen.

Verzoeker kan bij de beoordeling van de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief niet als een alleenstaande worden beschouwd. Verzoeker beweert immers dat hij op 31 december 1995 is geboren. De commissaris-generaal betwist dit niet, net zomin als de dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie, die op 2 augustus 2011 heeft beslist om verzoeker onder zijn hoede te plaatsen. De Raad ziet dan ook geen reden om aan verzoekers geboortedatum te twijfelen. Verzoeker is op dit ogenblik dus minderjarig en kan bijgevolg niet als een alleenstaande worden beschouwd.

Bijgevolg stelt zich de vraag of verzoeker een beroep kan doen op de traditionele beschermingsmechanismen zoals familie-, clan- en stamverbanden als hij zich in de stad Jalalabad of elders in Afghanistan vestigt. Volgens de commissaris-generaal heeft verzoeker in de stad Jalalabad een sociaal en meer dan waarschijnlijk zelfs familiaal opvangnet. De commissaris-generaal meent immers dat het totaal niet aannemelijk is dat verzoekers moeder naar Chaparhar zou zijn teruggekeerd, maar dat het veel aannemelijker is dat zij in Jalalabad zou zijn gebleven. De commissaris-generaal leidt dit onder meer af uit verzoekers verklaringen dat zijn moeder hun huis in het dorp heeft verkocht en dat toen zij hem en zijn vader in Jalalabad vervoegde zij daar opvang genoot en haar zaken in het dorp intussen in handen kon geven van de buurman. De Raad stelt vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zijn vader onderweg naar Iran spoorloos is verdwenen toen hij samen met verzoeker vluchtte en dat zijn moeder momenteel samen met zijn twee broers en zijn zus op een kamer in Kaboel woont en het huis in het dorp heeft verkocht (verklaring, vragen 13 en 13bis). Bij het Commissariaat-generaal wijzigde verzoeker zijn verklaringen en stelde hij dat zijn moeder niet naar Kaboel maar naar Jalalabad was gegaan om hem en zijn vader te vinden en dat zij toen een week of twee bij mensen uit het dorp verbleef en daarna naar hun huis terugkeerde (gehoorverslag, aanvang van het gehoor en vragen 31, 32 en 42). Het is duidelijk dat deze verklaringen niet met elkaar in overeenstemming te brengen zijn, zodat er maar weinig geloof aan kan worden gehecht. Bovendien houden al deze verklaringen verband met het asielrelaas van verzoeker, waarover hierboven reeds is geoordeeld dat het totaal ongeloofwaardig is. Als aan het asielrelaas en meer bepaald aan de inval van de buitenlandse troepen in de winkel en aan de ontsnapping van verzoeker en zijn vader geen geloof wordt gehecht, kan logischerwijze ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat zijn vader naar het buitenland is gevlucht, dat zijn moeder het huis heeft verkocht, dat hij en zijn vader naar

Jalalabad zijn gevlucht, dat zijn moeder naar Jalalabad is gekomen om hen te zoeken of dat zijn moeder de winkel in handen heeft gegeven van een buurman. Bijgevolg is er geen reden om aan te nemen dat zijn moeder op dit ogenblik in de stad Jalalabad woont of dat er daar dorpsgenoten wonen die verzoeker zouden kunnen opvangen. Er is dus ook geen reden om aan te nemen dat verzoeker in de stad Jalalabad of elders in Afghanistan over een binnenlands vestigingsalternatief kan beschikken.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker beweert dat hij afkomstig is uit het district Chaparhar en dat het daar onveilig is. Verzoeker legt te dien einde enkele nieuwe stukken neer ter terechtzitting die onder meer zijn afkomst uit Chaparhar zouden moeten bevestigen. Meer bepaald legt verzoeker een taskara neer, een aanvraag van verzoeker met het antwoord van het districtshoofd evenals een brief van het parlamentslid Haji Amir Jan Dawlatzai. Deze documenten hebben slechts bewijswaarde voor zover aan de afkomst van verzoeker uit Chaparhar niet wordt getwijfeld. Het ontbreekt de Raad echter aan essentiële elementen om daarover te kunnen oordelen.

De Raad merkt vooreerst op dat, anders dan verzoeker voorhoudt, de commissaris-generaal, door te stellen dat verzoeker over een veilig onderkomen in Jalalabad kan beschikken, niet impliciet erkent dat verzoeker afkomstig is uit het district Chaparhar en dat dit district onveilig is. De commissaris-generaal is immers niet verplicht om eerst de veiligheidstoestand in de streek van herkomst te onderzoeken vooraleer zich uit te spreken over de mogelijkheid van een binnenlands vestigingsalternatief.

De Raad stelt verder vast dat tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal aan verzoeker enkele vragen werden gesteld over zijn herkomst. Verzoeker kon op sommige vragen antwoorden, op andere niet (gehoorverslag, vragen 104 tot en met 121). De Raad kan echter niet oordelen of de antwoorden die verzoeker gegeven heeft, juist zijn. De Raad beschikt immers niet over een onderzoeksbevoegdheid en de partijen hebben hem geen informatie aangereikt die hem toelaten om hierover te oordelen.

Aangezien essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad de bestreden beslissing niet kan bevestigen of hervormen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen, besluit de Raad om met toepassing van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing te vernietigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 20 december 2012 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER